

Zloun

**Kinař Jan Fíra
čestným občanem
a nositelem Českého lva**

Zavítejte na *Pátek*, třeba i mimo pátek

**Fotografky Českého středohoří
zvou nejen na *Ranou***

Turista a fotograf Karel Goszler

foto: Vladimír Mládek

Úvodník

Milí čtenáři, dostává se Vám do rukou letní vydání magazínu ZLoun a mě těší, že Vás u jeho čtení můžu jako starosta Loun přivítat. Najdete zde mnoho důležitých i zajímavých informací. Letní turistická sezona je v plném proudu a já věřím, že si ji v našem městě a okolí užijete.

V centru to žije, 22. července můžete navštívit Deja vu fest 2023. V programu bude Pokáč, Rytmus nebo Olga Lounová. Ani v srpnu není centrum liduprázdné, ve dnech 11. až 13. srpna se koná tradiční městská akce Letní lounské vábení. Na tomto 18. ročníku jako účinkující vystoupí Adam Ďurica, David Kraus, Bára Poláková, Fast Food Orchestra nebo The Silver Spoons. Zábavu si v našem městě najdete přes den i večer. Nouze o kulturu tu není.

Máte-li rádi výšky, jste u nás správně. Dominantu města tvoří národní klenot Chrám sv. Mikuláše, jedno z vrcholných děl české pozdní gotiky. Vstup a prohlídku zajišťuje Infocentrum Louny. Po výstupu na ochoz věže Vás čeká nádherný výhled na město i okolí. Můžete si potom prstem ukázat, na který kopec se vydáte. Raná, Oblík, Milá? Kopců, které můžete zdolávat, tu máme dost. Jedním z nich je Oblík, o kterém se v tomto vydání dočtete. Ať už se vydáte pěšky nebo na kole, z každého kopce si uchováte v paměti nezapomenutelné zážitky. Takové ranní rozbřesky a večerní západy jsou vděčnými

fotografiemi na celý život. Díky cyklostezkám si pak můžete projet Dolní Poohří, kochat se krajinou a sílu načerpat v některé z místních restaurací či kaváren.

A abych nezapomněl, odpočinek najdete i v našem rozlehlém parku plném stromů poskytujících stín. Jednou za čtrnáct dní tu večer promítáme filmy v letním kině. Svlažit se můžete v řece Ohři nebo na blízkém koupališti, kde se na tobogánu vyřádí děti.

Louny jsou klidným městem, kde vás uchvátí okolní krajina i historické centrum, místa pro odpočinek, sport i zábavu. Budu velmi rád, když návštěvu Loun

budete sdílet na sociálních sítích a označíte své příspěvky @mestolouny. Protože sdílená radost, je dvojnásobná radost. Je mým potěšením, že se Vám tu líbí.

Milí turisté, ale i občané Loun, užijte si léto aktivně a hlavně ve zdraví. Moc rád si přečtu, jak jste si prázdniny v Lounech užili, ale ještě raději, že se Vám tu líbilo a vrátíte se. Psát vzkazy a kontaktovat mě můžete, jak už jsem zmínil, na instagramu @mestolouny nebo e-mailu starosta@mulouny.cz.

Krásné letní dny Vám přeje
Mgr. et Bc. Milan Rychtařík,
starosta Loun

06

Více než Český lev – čestné občanství pro Jana Jíru

08

Proslov členů Spolku Sýkora 2020

09

Podcast jako pocta Janu Jírovi

14

Žatecké stopy Jana Jíry

16

"Do kopců je třeba chodit s pokorou a úctou"

20

České středohoří objektivem našich fotografů

22

Přijďte na Pátek, klidně i mimo pátek

24

Statek Oblík: luxusní ubytování v srdci Středohoří

26

Prezentace Galerie Benedikta Rejta v Lounech

28

Krušnohoří – turistický ráj na dosah ruky

30

Turista a fotograf Karel Goszler

32

Pozvánka na slavnosti Letní lounské vábení

34

V sezoně 2023 jedem naplno – prezentace lounského infocentra

36

Střípky z města

37

Křížovka

POVEČKA PŘEDNÍ LPE DELET SPRÁV SPRÁV	POJEDNÉ ROZDÍLY NA VEŠLÁR MĚ LOUN	PRVNÍ DÍL TAJEMNÝ	UMĚLÝ JAVAN	SEPT (MĚSÍC)	DRUHÝ MĚSÍC	PRAZEN	●	DRAMATIKY
BOJ NA LÁZCEK								BEVĚLY
BYLBY STYKEM								SEKTYRY KONKÁR SLOVEM LUNYBY
FILIPSKÁ MORNA					MĚLOUM LA TRÉČKA			
LET STĚNEM					LEPŠÍ MĚSÍC			
PANĚLÁ POTVORNA (SPOVĚDÍ) POMĚK					LEPŠÍ MĚSÍC			SLAPNĚ KOPANÝ KOPANÝ VĚSTNÍ
●	STŘEŽKA A MĚSÍC MĚSÍC MĚSÍC	ODKÁM SPRÁV TAJEMNÝ						LETNÍ JURADNA PRŮD MĚSÍC
LOUNY								ROZDÍLY KRAJ MĚSÍC
DRUHÝ MĚSÍC								PRŮD MĚSÍC MĚSÍC
TRHACÍ TĚLERN LOUNY								
JINÁKA MĚSÍC								

38

Dětská stránka

40

Program LLV

ZLOUN / MAGAZÍN MĚSTA LOUN
 VYCHÁZÍ V LOUNECH 14. 7. 2023
 VYDÁNÍ SEMDĚ
 VYDAVATEL: MĚSTO LOUNY (MIC LOUNY)
 MÍROVÉ NÁM. 35 • 440 01 LOUNY
 IČO: 00265209
 EVIDENČNÍ ČÍSLO: MK ČR E 23896
 REDAKCE: MIC LOUNY
 EDITORKA: DENISA HART
 TISK: TISKÁRNA K & B, s. r. o., MOST

Více než Český lev – čestné občanství města pro Jana Jíru

Jan Jíra se v krátkém časovém rozmezí dočkal hned dvou prestižních ocenění. Zatímco Českého lva získal za mimořádný přínos české kinematografii, titul čestného občana města si zasloužil celoživotním rozvojem kultury nejen v Lounech, ale i v regionu.

Jan Jíra je osobností české kinematografie, jež se významně podílela na rozvoji českého filmu. Stál u zrodu *Československých filmových klubů*, byl významným filmovým distributorem, inicioval vznik společnosti Cinemart a jako koproducent pomáhal k vzniku několika úspěšných filmů, mezi které patří například snímek *Kolja*, *Samotáři* nebo *Jedna ruka netleská*.

Na návrh zastupitelky města Štěpánky Slezákové mu bylo 27. února

uděleno čestné občanství města Loun, kterým byl oceněn nejen za svůj mimořádný přínos v oblasti filmu, ale i za rozvoj a budování kulturní scény v Lounech a okolí. Slavnostní předání se následně konalo v prostorách Galerie Benedikta Rejta, kde s Janem Jírou oslavila jeho životní úspěchy rodina a desítky přátel včetně Zdeňka Svěráka, se kterým ho pojí celoživotní přátelství i četné umělecké spolupráce. Ceremonií provedli političtí

představitelé města Štěpánka Slezáková, starosta Milan Rychtařík, předseda kulturní komise Michal Pehr a ředitelka galerie Kateřina Melenová. V prostorách Galerie Benedikta Rejta s výstavou *Konstruktivní tendence*, obklopen malbami zdejších rodáků, významných konstruktivistických umělců, s kterými se Jan Jíra přátelil a podílel na budování dobrého jména Loun – právě prostory galerie dokázaly dokonale zhmotnit rozkvět

Starosta města Milan Rychtařík a ředitelka hostitelské Galerie Benedikta Rejta Kateřina Melenová při předání čestného občanství

Český lev za mimořádný přínos české kinematografii byl součástí slavnostního večera

kultury 60.let a připomenout zrod samotné galerie, o níž se Jan Jíra zasloužil.

„Vznik galerie byl výsledkem mnohaletých snah lounské kulturní společnosti, která se formovala od počátku čtyřicátých let a která měla štěstí, že oslovila zásadní spektrum intelektuálů spojených zájmem o výtvarno, literaturu, poezii a kulturu vůbec. Ti lidé byli bytostně spojeni nejen společnými názory, ale také uhranuti

Díky mnohaletému přátelství Jana Jíry a Štěpánky Slezákové měla oficiální část své neopakovatelné kouzlo

atmosférou historického města, řekou Ohří a křivkami Českého středohoří. Všichni se společně radovali z každého počínu, který obohatil život občanů města, mezi které sami patřili.“

Text: Gabriela Brychtová

Zdroj: Citace – Jan Jíra.

Zaznamenáno Lenkou Sýkorovou, z archivu GBR.

Foto: Archiv GBR,

původně Lenka Sýkorová

Důležitým a osobním hostem Jana Jíry byl herec, spolupracovník a přítel Zdeněk Svěrák s manželkou Boženou. Ten ve svém proslovu zavzpomínal např. na dobu tvorby oskarovského filmu Kolja.

Znění proslovu členů Spolku Sýkora 2020 k slavnostnímu udělení čestného občanství města Loun Janu Jírovi:

Milý Jendo, vážení hosté,
kamarádi,

Jsem ráda, že jsem mohla Jana Jíru navrhnout na čestné občanství, a děkuji všem, kteří se ke mně připojili. Jen mne mrzí, že tento nápad nepřišel už dávno.

Honzu znám asi 20 let, hlavně z činnosti spolku Sýkora 2020 z. s. Díky tomu, že prožil své dětství v Lounech, si od něj často můžeme vyslechnout zajímavá vyprávění o tom, jak to chodilo ve starých Lounech, a to z úst očitého svědka. Díky němu máme také šanci poznávat mnoho zajímavých a inspirativních herců, kameramanů a producentů, a tím nám kultura ožívá přímo před očima a my si můžeme dávat věci do souvislostí. Jako znalec filmové tvorby nám Honza také dává doporučení na zajímavé filmy, na které si máme zajít do kina, a pak s ním o nich můžeme diskutovat. Však také spoluzakládal filmové kluby

2017, Jan Jíra se členkami spolku na otevření Galerie Zdeňka Sklenáře v nových prostorách

po tehdejším Československu a jeden můžete dodnes navštívit v Lounech. Také jsme s ním a dalšími kamoši proseděli už spoustu odpolední a večerů v restauraci Merlot, probírali dění ve světě, v České republice i doma v Lounech a plánovali, jak pomůžeme na svět piazzettě Zdeňka Sýkory před Vrchlického divadlem.

A právě z té doby mi utkvěl jeden silný zážitek s Honzou.

Asi po roce snahy spolku o prosazení nápadu na realizaci piazzetty nám bylo na jedné schůzce naznačeno, že na realizaci není vhodná doba a že máme počkat a nápad odložit. Začali jsme o tom diskutovat a několik z nás bylo nalomeno se tomu nápadu podvolit. A v tu chvíli se Honza postavil a našťvaným hlasem pronesl: „Teda, řeknu vám, že za komunistů se ta kultura snad prosazovala i líp.“ Dnes si zpětně uvědomuji, jak důležitý moment to byl a jak nám Honza ukázal, že někdy je potřeba se nevzdát a jít klidně i proti proudu, když něco chcete prosadit a věříte, že je to správná myšlenka. Myslím, že svým životem v minulém režimu to mnohokrát dokázal.

A tak já snad i za kamoše můžu teď a tady prohlásit:

Milý Jendo, máme to štěstí, že tě máme ve svých životech. Přejeme ti hodně zdraví a každý den nějakou malou radost. Máme tě rádi a bereme tě jako svého Velkého Vonta.

Štěpánka Slezáková
foto: Jiří Jiroutek

Jan Jíra s některými členy spolku Sýkora 2020

Podcast jako pocta Janu Jírovi

Honza Jíra, kinař, filmový distributor, příslušník zakladatelské generace Československých filmových klubů a letních klubových seminářů, poslední ředitel ještě státní Ústřední půjčovny filmů, která díky němu změnila se souhlasem Václava Havla svůj název na Lucernafilm, zakladatel pražského kina Ewald a v letošním roce čerstvý nositel Zlatého lva za mimořádný přínos české kinematografii je zároveň také čestným občanem města Loun. Oslava tohoto ocenění, která se uskutečnila přednedávnem v lounském uměleckém svatostánku, Galerii Benedikta Rejta, nás inspirovala k myšlence tomuto filmu zcela oddanému kinaři, jak sám sebe Honza Jíra se svým svérázným zlehčujícím tónem rád nazývá, věnovat a natočit podcast. Zvukový záznam vzpomínání na něj, který bychom mu předali namísto květin, poplácávání po ramenou a vršení lahví s lihovinami, jak je trvalým a zažitým českým zvykem. A s kým jiným točit, než s lidmi, kteří se s ním potkávali profesně i lidsky, v etapách, do kterých ho život zasvěcený filmovému pásku, zavál.

„Honza byl živel, který uměl být a také byl u všeho podstatného“, říká paní MILICA PECHÁNKOVÁ, filmová historička, publicistka a někdejší „oddaná poddaná“ Honzy Jíry v Lucernafilmu, kde od roku 1991 vedla distribuční skupinu Alfa zastupující v naší republice společnosti MGM, Paramount a Universal.

Pro mne mimo jiné také distributorka oblíbeného filmového zpracování Erbenovy Kytice režiséra F. A. Brabce.

„Při našem prvním setkání v ústřední půjčovně jsem byl velmi opatrný, čekal jsem na vedoucí pozici komunistu“, vzpomíná na první setkání s Honzou Jírou JOSEF VOMÁČKA, kunsthistorik a kurátor, filmový kritik, redaktor, v letech 1966 až 1969 režisér vysílání českého rozhlasu,

kterému však bylo v době normalizace další působení v rozhlase znemožněno. Což je pro naše povídání poměrně důležité.

Josef Vomáčka je autorem dvou stovek výstav moderního umění a mimo jiné jako velký znalec dobové Prahy průvodcem tematických procházek po jejích částech a dalších zajímavých místech.

Stejně jako prvotní idea vzniku tohoto podcastu, i setkání obou hostů provází jisté kouzlo. Znájí se, jak říkají, odnepaměti, poznali se na přelomu 50. a 60. let minulého století jako studenti tehdejší jedenáctileté školy v Botičské ulici v Praze a společné zájmy i blízké profese je za ta léta nejednou svedly dohromady při pracovních i přátelských setkáních. Jistě vás tedy nepřekvapí, že navzdory postupujícím letům i odžitým životním zkušenostem zůstává v komunikaci obou z nich jistá lehkost i nadhled, jaký mohou mít pouze spolužáci.

JV: Krásný úvod, musím vám poděkovat. Já bych začal tím, že jsem vlastně dlouholetým obdivovatelem Honzova počínání, a to ještě dříve, než jsme se poznali.

V 1965 jsem byl totiž na vojně v ne-dalekém Žatci, kde jsem velel takové radiodílně, která opravovala tehdejší sovětské vysílačky v tancích. Bylo to vlastně zbytečné, protože ty vysílačky nefungovaly ani po opravě, ale my jsme měli volná odpoledne. A já, už tehdy filmový nadšenec a maniak, jsem navštěvoval tehdejší kino Union v sousedních Lounech, nevěda, že Honza Jíra tam byl tehdy vedoucím. Stal jsem se dennodenním hostem a detailně viděl jeho práci. Netušil jsem ovšem, že se budeme moci setkat při svých dalších pracovních po-bytech také v jiných městech, např. v Chebu, kde byl Honza vedoucím městských kin na prahu uvolně-ných 90.let. Já zároveň vedl tamní galerii moderního umění.

MP: Já jsem Honzu poznala osobně až v 70. letech na semináři filmových klubů v Písku, což byla akce nekonečně krásná. Být tam pozván a být tomu všemu

přítomen, toho jsme si my, zaměstnanci Československého filmového ústavu, skutečně považovali. Vzpomínám si, že jsem přijela do Písku v podstatě jako lektor – začátečnick, procházela jsem se Hejdukovými sady a tam se na jedné předzahrádce udělal obrovský hrozen seminaristů, který se rozrůstal a rozrůstal. a uprostřed toho všeho seděl pohledný muž který je bavit, jiskřil vtípem. Oni ho až nábožně poslouchali. Honza Jíra.

Pánové chtěli být do jednoho jako on a dámy tiše snily o roli slečny Blanky, kterou si Honza tehdy přivezl do Písku jako budoucí paní Jírovou. Pověst, kterou již tehdy měl, ta se dotkla nejen filmového ústavu a klubů, ale i ústřední půjčovny filmů, Filmexportu. Honza Jíra, to byl pojem, který byl respektován.

JV: Hezky jsi řekla, že jiskřil a že vyzařoval energii, ale byl skutečně šarmantní a nápadně mi připomínal třeba herce Bartošku v některých jeho zralých rolích. Promiň, že jsem tě takto přerušil.

MP: Ne ne, to vůbec nevádí. On hlavně boural naši zažitou představu o kinařích, která byla, přiznávám, s trochou despektu. Protože spousta těch kinařů, zvláště těch, co měli na starosti především vesnická kina, brala svou práci jako doplněk. Kdežto pro Honzu, to byl nejen pracovní úvazek. To byl prostě celej život. A bylo to z něj cítit, a proto měl i takovou přirozenou autoritu. Do Písku lidé jezdili z vlastní dovolené, platili si to, to bylo něco nevídaného a všichni jsme se tam trochu cítili jako spiklenci velkého díla, protože jsme vlastně byli přizváni k hostině zakázaného ovoce. Tam se nepromítaly jenom filmy, které budou uvádět filmové kluby. Tam se promítaly i filmy z archivu, tedy z pokladů filmového archivu, filmy, které přišly do Československa na výběrovou komisi a byly zamítnuty. prostě jste shlédli pět, šest filmů denně s lektorským úvodem a po nich se až do rána běžně pokračovalo v diskuzích o nich. Písek nás poznamenal na zbytek života, protože tam se uzavírala celoživotní přátelství. Tam se uzavíraly sňatky a tam se uzavíraly i neuvěřitelně pevné pracovní kontakty.

Pro Honzu a film je významný po-byt v Olomouci, kde Honza na konci

50.let „vojákoval“. Tenhle příběh jsem slyšela přímo od něj autenticky vyprávět, je velmi důležitý, neboť tam tehdy Honzovi doslova do klína spadl archiv, který (a tehdejší Honza se ve světě filmu již vyznal o kus více než ostatní) obsahoval i filmy, které měly tzv. dávno po monopolu. Kdo to tehdy věděl a kdo by to taky býval kontroloval? A ten Honza na-jednou vlastně mohl svým „spolu-bojovníkům“, kteří se trošičku zajímali o film, nabídnout ohromně zajímavý program. On totiž začal přemýšlet o tom, který film se kterým pospojuje, jak by měly následovat, to byly vlastně první kroky té jeho budoucí distribuční nebo kinařské práce. A zájmová činnost v armádě, ta se tehdy navíc velice silně hodnotila. Takže vlastně pro Honzu to byla zkušenost a zároveň možnost, aby se mohl dostat do Prahy, kde už tehdy navazoval velmi silné kontakty s Ústřední půjčovnou filmů. Ten název dneska zní komicky, protože to nebyla ústřední půjčovna filmů, ale ústřední půjčovna některých filmů, jak jsme tehdy onomu domovskému podniku říkali vzhledem k omezením a cen-zuře... Honza velmi rychle navázal kontakty i s Filmexportem, prostě o Honzovi se vědělo. Věděli jsme o něm i my v tom filmovém ústavu, pro něj distribuce byla skutečně velmi vzdálený pojem. A to také Honzu přivedlo do zákulisí karlo-varského festivalu, kde třeba šéfoval festivalovému kinu v Puppě. A zákulisí varského festivalu, to byla opravdu práce naplno, žádná ulev-várna, vše muselo šlapat jak švýcarské hodinky. A Honza nejenže zvládl vést kino, on zvládal ještě sledovat celou nabídku filmů... a na festivalu prostě plně „být“.

Takže my jsme možná každý byli trošičku na jiné koleji, ale celá ta léta vlastně pro mě od těch 70. let

byla ve znamení setkávání se s Honzou. Patřila trochu do jiné party, taky jsem byla o fous mladší, ale prostě o tom, že Honza Jíra je u všeho, co je kde zajímavého. Věděli jsme o sobě, že máme oba film nadevše rádi.

JV: To je vidět i cítit. Rád bych jen dodal, že my jsme se profesionálně s Honzou potkávali taky v přibližně stejné době, když ty jsi po roce 90 nastupovala do Ústřední půjčovny filmů, tak já jsem měl takovou první velkou zakázku. Zhruba 20 let jsem vyráběl filmové pořady pro rozhlas Regina a potom pro stanici Vltava, a tím pádem jsem chtěl nechtě nutně na Honzu musel narazit. Šel jsem tam natáčet, do sídla na Národní třídě, a bláhově jsem si myslel, že jdu za nějakým zasloužilým straníkem. Opravdu jsem nelibě nesl, že budu muset s tímto člověkem mluvit, neboť já sám jsem byl všechno jiné než ti, co přežili normalizaci v přijatelných profesích. Říkám dnes s mírným ostychem, že jsem nevěděl, že tento post byl již nově obsazen a ten první rozhovor byl pro mne neuvěřitelně přínosný a zajímavý. Hned zkraje mi došlo, že se možná pletu, že jsem si ho zařadil do špatné škatulky. Bylo pro mne obrovským potěšením setkávat se s ním v příštích několika letech, podobně jako s tebou, když jsme vysílali pořady o nových filmech. Z našeho dalšího

konání vznikl poté vztah dá se říct kamarádský. Honza mi dokázal, že je vlastně tělem duší filmařem a nikoli nastrčeným stranickým kádrem.

MP: Musíme se ještě o kousíček vrátit zpátky, a říci, že rok 89 znamenal pro ústřední půjčovnu některých filmů obrovský zlom. Občanské fórum odvolalo tehdejšího soudruha ředitele, bývalého člena ústředního výboru KSČ, a vypsal se konkurz. A já jsem dodneška vděčná Elišce a Alešovi Danielisovům, kteří tak trochu pošťouchli Honzu, aby se do toho konkurzu přihlásil. Honza převzal otěže a přišel s koncepcí, která, přiznám se, mě bolela. Já jsem měla nádhernou kancelář úplně na konci

chodby, vedla jsem tiskové oddělení 10 let. Byla to krásná vysněná práce a já jsem věřila, že z té kanceláře půjdu rovnou do penze. Honza ale ten moloch na hliněných nohou naprosto převrátil, naši manu-fakturu, ve které každému náležel pouze dílek práce, tomu program, tomu propagace, změnil tvrzením, že distributor musí být totálně zainteresován od toho, aby si film vybral, tedy ne soudruzi ve výběrové komisi, ale on, včetně způsobu, jak ho bude prezentovat nejenom divákům, ale i kinařům, protože ti kinaři jsou zákazníci a i ty je třeba nakazit tím nadšením pro film. A abych to měla ještě těžší, tak vypsal datum konkurzu pro vedení tří distribučních skupin a pobídl všechny, kdo se na to budou cítit, aby se do něj přihlásili. S právem vybrat si v případě úspěchu svůj pracovní tým. Termín byl do půlnoci. Přiznám se, že jsem se s horou pokory přihlásila snad za 5 minut půlnoc, strach mě obcházel, protože jsme vlastně nevěděli, do čeho jdeme. Prohlašuji, že to byly nejkrásnější profesní léta mého života, protože zanedlouho vlastně skupina Beta získala zastoupení Foxe, Alfa byla spojená s MGM, Paramount a Universal se sídlem v Londýně. A my jsme se, poprvé v životě, učili, jak se obchoduje s filmem. S nadšením a nasazením, Honza měl v té své praxi obrovskou sílu

a oporu. My dva jsme zdaleka nebyli jedné mysli a jednoho názoru, nejednou to mezi námi zajiskřilo. Ale za sebe říkám, že když se hádáš nebo diskutuješ s někým, komu jde o věc, tak je to úplně jiný typ hádky, než když se hádáš o blbost a za to Honzovi Jírovi moc děkuju. Ale já bych byla ráda, kdybys také zavzpomínal na jeho kinařskou část a také na kino Evald, které Honza založil.

JV: Rád si vzpomenu, ale pro posluchače tedy tou podcastu bych rád řekl, jak to bylo v tehdejší totalitním světě s filmem. Ono totiž to nebylo lehké. V 50. letech si ústřední výbor strany vymyslel, že v kinech se budou hrát filmy, které budou budovat toho nového socialistického člověka.

Takže do kin nesměly přijít žádné americké filmy a promítalo se podle přísně určených pravidel a tzv. vyspělosti jednotlivých zemí. A protože v Itálii a Francii byly tehdy silné komunistické strany, na to už se pozapomnělo, tak jsme měli to štěstí, že jsme vlastně celá 60. léta mohli vidět ty nejlepší filmy francouzské nové vlny nebo pověstného italského filmového zázraku. Mimo to se ale i v 70. letech promítalo podle limitů, které ústřední výbor schválil. Čil my jsme mohli vidět, řekněme, čtyři anglické filmy, žádné americké filmy, ale byly úžasné limity pro severokorejské

filmy, mongolské filmy, kubánské filmy. Do kin se zkrátka opravdu dostávaly i filmy, na které by dne možná bylo nutno jít pouze s notnou dávkou alkoholu v krvi. S revolucí se tedy stal zázrak, ti lidé, včetně Milici, dostali příležitost začít pracovat úplně jinak. Nyní ale ke zmiňovanému kinu Evald. Už před válkou sídlil v tom paláci obchodní dům ASO. Na to se již téměř zapomnělo, do ulice zářil krásný neon „Šetři kasu, kupuj v ASU“, který se sundával až v 50. letech. A pod tím obchodním domem byl noční podnik, Kosí hnízdo, jeden z dvou, tří pražských telefonních barů, podniků, ve kterých jste si od stolku ke stolku mohli telefonovat. V 60. letech ten podnik vyčpěl a z onoho baru se stala taková náhradní restaurace. V 90. letech pak v budově fungoval jazzový klub Highlander, což je Vysočina, název původní restaurace. Následně pak přišel Honza Jíra s nápadem, že je v této budově prostor, který by se po drobných stavebních úpravách mohl stát kinem s artovou tváří. Tak tedy vzniklo kino Evald, pojmenované po Evaldu Schormovi. Jde o kino poměrně malé, co do prostoru, má zhruba asi 70 sedadel? A následnická organizace Ústřední půjčovny z něj učinila jedno asi 12 pražských artových kin, což je výjimka, která překonává snad jenom Paříž. Evald, to by byl podle mě

jeden z darů, který přinesl Honza filmovému světu.

MP: Já si v této souvislosti vzpomínám – ještě než nás rozebrali ti Američané, tedy tu skupinu Alfa a Beta, že jsme se s Honzou vydali na Berlinale se záměrem koupit nějaký film pro naši distribuční firmu. Já tehdy ještě stále s novinářskou akreditací a Honza už s pozváním. Myslím si, že už i Lucernafilmu, ale tím si nejsem jistá, protože on vlastně získal to povolení od Václava Havla. Bylo až neskutečné, jak rychle a hladce jsme se dohodli, o který film bychom měli zájem. Jsme na prahu 90. let, s minimálním zázemím, nebyly mobilní telefony, neměli jsme laptopy, bylo potřeba jediné. Dovednost v momentu ještě před oceněním vystopovat, který film chceme, protože pokud by se umístil, samozřejmě by jeho cena okamžitě několikanásobně narostla. Ani jeden jsme navíc neměli uzavírat smlouvy, nepatřilo to do naší dosavadní agendy. Byly to smlouvy, které měly desítky podmínek, na to jsem do té doby měli Filmexport. Šlo o to, na jak dlouho sjednat monopol, jestli koupit film pouze pro kina, či také televizi, co home video... pro kina hromady a hromady otazníků jenom nebo i pro televizi? Jestli pro home video, prostě 1 000 položek. Co nám bylo jasné oběma, byl fakt, že film, který jsme vybrali, bude s velkou

pravděpodobností ve hře hlavní poroty... a je tedy třeba jednat rychlostí blesku. Smlouvu jsme zvládli uzavřít pouhý den před vyhlášením. Druhý den byl mnohonásobně dražší, získal Zlatého medvěda. Setřeli jsme pot z čela a měli jsme fakt pocit, že jsme zvítězili.

JV: Evald беру jako takový osobní dárek navíc, ale mohu říci, že my jsme se s Honzou potom začali setkávat i soukromě, oba jsme měli také ve zralém životě několik úskalí a problémů, které nás poutaly dohromady. Musím říct, že každé setkání s ním bylo pro mě nabíječím. Vždycky mě vlastně nepřímá, aniž by si to snad i uvědomoval, pomáhal řešit problémy, který jsem měl jak doma, tak v práci. Ta setkání velice příjemná a jsem velmi rád, že tu pro mne těch pár desítek let byl. Vždy to pro mě mělo nějaký smysl...a má pořád, protože jsem nedávnou Honzu opět viděl, v Lounech, při udílení jeho čestného občanství města, obklopeného celou řadou místních osobností. I tady ale rozpráhl ruce a vyžádal si naše setkání. Honza byl pro mě vždy motorem. V podstatě jsem velmi rád, že mi ho život dal.

MP: Netroufám si příliš hovořit o Honzově soukromí, ale s jistotou vím, že jak v životě, tak ani v té profesi nešel od úspěchu k úspěchu, že se musel potýkat s různými

problémy. Také soukromý život ho opatřil momenty s hořkostí, ztratit tragickou nehodou staršího syna, tehdy již dospělého, a to je ztráta, která je vlastně nenahraditelná. O to víc si myslím, že právě práce mu pomohla tohle všechno překonat.

Dneska si říkám, že vlastně takovou náplastí nebo hojivou masťou na tuhle bolest je jeho mladší syn Jakub. Já si ho pamatuju od klukovských let, kdy s tátou vedli moudré řeči na téma, který film se v kinech chytí a který ne. A já jsem potom Jakuba sledovala na filmové akademii Miroslava Ondříčka v Písku, kde jsem 20 let působila jako externí pedagog. Už tehdy bylo zřejmé, že ač je příslušníkem jiné, další generace, má v sobě Jakub zažehnutou tu jiskřičku lásky k filmu. A dnes? Jakub Jíra, producent oné nejmladší generace, má mezi svými vrstevníky mimořádně respektované místo, podobné jako měl táta v generaci naší. A stejně jak uvedl Honza v Rudolfinu při předávání lva, že jeho vnuk uvidí tu sošku a vzpomene si na něj, myslím, že i tenhle podcast, který jsme pro Honzu natočili, poslouží určitě tomu, že bude na svého dědu hodně pyšnej. Honzo, všechno nejlepší!

Z podcastu Pocta Janu Jírovi, natočeného v dubnu roku 2023 v produkci

Městského informačního centra Louny v pražském studiu Movisio (zkráceno). Celý podcast si poslechněte v odkazu pod článkem nebo na www.louny.eu

návrh, realizace podcastu, interview:

Denisa Hart

foto: Petra Hauserová

Žatecké stopy *Jana Jíry*

Příchod Jana Jíry do Žatce byl jako živá voda. Do malého města s ním v 80. letech minulého století vešel velký svět umělců a dobrého filmu. Ty filmy, které vyžadovaly náročnějšího diváka, se promítaly v rámci filmového klubu, který Honza Jíra v Žatci úspěšně založil. A nebylo to jen promítání filmů, ale také velice oblíbené filmové karnevaly a další akce. A co mělo skutečně obrovský vliv na život ve městě, bylo pořádání Filmových

festivalů pracujících, které se konaly v letních měsících, jak jinak než v letním kině. Filmové delegace byly přijímány na radnici představiteli města. Před vlastním slavnostním zahájením festivalu se prezentovaly žatecké hudební skupiny a byli představeni sponzoři akce.

Jan Jíra každoročně dokázal pozvat do Žatce skutečně známé osobnosti filmového světa. A je na vás, kolik jich na fotografiích poznáte.

I dnes, po čtyřiceti letech, Žatečáci vzpomínají na působení Honzy Jíry ve městě s uznáním a velkým vděkem.

Všichni mu přejeme pevné zdraví a ještě hodně tak skvělých nápadů, jaké dokázal realizovat v Žatci.

Věra Uhlíková, Žatec
foto: **Pavel Šíma**

„Do kopců je třeba chodit s pokorou a úctou“

říkají obě z dvojice fotografek Českého středohoří, *Věra Drápalová a Veronika Králik*

„Kopečkové holky“ se nám ve společném rozhovoru svěřily s tím, jaké je společné putování, povyprávěly o své lásce ke kopcům a o všem, co nahoře potkaly

Lounské infocentrum v loňském roce zvažovalo, jakým způsobem propagovat naši tedy lounskou část Českého středohoří pomocí letákové tvorby. Napadlo nás obrátit

se na osoby nejpovolnější, na dvě fotografky, které veškerý volný čas tráví na okolních kopcích. Fotografují přírodu, fotografují kopce, fotografují celé lounské okolí. První

z nich je lounská rodačka VĚRA DRÁPALOVÁ, druhou pak pražská fotografka VERONIKA KRÁLIK, původem ovšem z jihomoravského Mikulova. Oslovili jsme je tedy s nabídkou na spolupráci, ze které vznikl informační letáček nazvaný „Po kopcích v našich stopách“. Ten kromě toho, že se za loňskou turistickou sezonu stal velmi oblíbeným mezi turisty, kteří se specializují na výstupy na nedaleké vrchy Středohoří, nyní obdržel 3. místo v soutěži Asociace turistických informačních center Turistpropag 2023. O důvod víc obě jeho autorky vyzpovídat.

Obě fotografky mezi námi velmi vítám a chtěla bych se zeptat, kde se vzala vaše láska ke kopcům a horám?

Věra: Tak já především děkuji za pozvání. Děkujeme s Veronikou za výzvu, díky které jsme si mohly vyzkoušet zase něco nového, nejen

fotky, ale také grafické práce. No a s tou láskou ke kopečkům to je tak, že jsem odtud, žiji a pracuji v Lounech a České středohoří máme kousek za městem, kousek za humny a dá se říct jako na dlani. Když jsem byla malé dítě, tak mi kopečky, „muldy“, nic moc neříkaly, ale v dospělosti se ke mně začaly kopce „přibližovat“ a já měla potřebu na ně vyběhnout a rozhlédnout se do krajiny. Stal se ze mě takovej poutník a sběratel momentů. Později jsem pro ten sběr a uchování momentů přibrala fotoaparát...a zbytek už víte.

Veronika: Já bych taky ráda poděkovala za pozvání, spolupráce na letáčku byla super, zvlášť, když jsem měla tuhle parádní parťačku. V lásce ke kopcům mi hodně pomohla právě Věra. To jsem takhle jednou přijela na koncert...a nestíhala se divit, jaká krásná místa v Česku máme. Lounská část Středohoří se mi vryla do srdce a od roku 2019 až dosud zde trávíme

každý čas, ve kterém se nemusíme věnovat práci nebo jiným povinnostem. Fotografujeme a užíváme si přírodu, je to vlastně dokonalá terapie duše.

Přes původní domluvu, že dodáte fotografie a grafickou část zpracuje profesionál, se Veronika všeho zhostila tak dokonale, že stoprocentní výroba padla na vás. Leták je pro svou názornost a poutavou grafiku ceněný návštěvníky lounského infocentra a doprovází jejich výlety. V souvislosti s tím mě napadá otázka - který výlet se zaryl hluboko do paměti vám dvěma?

Veronika: Tak do paměti se mi těch výletů zaryl opravdu hodně, protože každý je něčím výjimečný, ať už je to počasí a nebo právě skvělí lidé, které na těch kopcích potkávám. Ale k takovým kuriózním patří můj první samostatný výlet - na vrch Brník. Ten výlet totiž skončil dřív, než začal. Protože bylo po dešti, vydala jsem se tam remízky, houštinami okolo políček. Je tam

strašně krásná příroda. Kromě rozkvetlé flóry tam ale taky žijou divoký prasata. A z těch já mám posvátnou hrůzu. Štěstí mi nepřálo. Z houštin na mě vyběhla partička asi pěti. Vykřikla jsem, prasata se lekla a do běhu jsme se dali všichni. Jenže jak jsem se snažila utíkat přes to rozoraný rozbahněný pole, tak jsem se připlétla jednomu z nich přímo do trasy. Srazili jsme se bokem, odhodilo mne to do maxikaluže a kompletně přebarvilo oděv na kalužovou. Co teď. Do autobusu by mě rozhodně nepustili, bylo třeba srdnatost.

V kaluži jsem se opláchla z nejhoršího, oblečení otočila naruby a půl cesty bavila autobus na Prahu na úkor svého módního výstřelku.

Věra: Co se mi zarylo do paměti? Těžko by se mi jmenovala jedna cesta, jeden kopec, protože každé putování krajinou je pro mě prostě

oáza, klidu, pohody, rovnováhy. Bez ohledu na roční období. Někdy se jde hůř, třeba sněhem...ale když se konečně doškrabete na vrchol, ten výhled je vám odměnou.

Který kopec z té loňské magie máte nejraději?

Věra: Všechny kopce jsou fajn, ale nejraději mám Ranou, protože mi připomíná ležícího spícího obra, který chrání naše město. Raná je chameleon, v každém ročním období vypadá jinak, od bílé přes všechny zemité odstíny hnědé a žluté, v létě je to obr porostlý mechem, opravdu se mění skoro před očima. Pokud jsem nahoře, vidím až Milešovku, královnu Středohoří.

Veronika: I můj nejoblíbenější kopec je Raná. A právě kvůli tomu, že z každého úhlu má úplně jiný tvar, v každém počasí je trochu jiná..., a když třeba zapadá slunce a kvete

kabel, tak je to jak prostě stříbrné vlnobití. Ale samozřejmě každé ten kopec mám ráda z jiného důvodu. Třeba ten můj osudový Brník. To je prostě velká láska. Ráda to protáhnu i přes Křížové vršky, malý vrch Šibeník až do Libčevsi. Mám ráda i litoměřické středohoří, když zabrousíme kousek dál. Tam je zase úplně jiná krajina než na Lounsku a je taky specifická. Dokonce jsou tam k nalezení i orchideje. Teď zrovna kvetou vstavače nachové, ale já se nejvíc těším na střevíčnick pantoflíček. Doufám, že ho letos stihnu, vlani se mi to nepovedlo včas. Pro floru mám nejradši Milou, tam jsou prvosenky jarní, hlaváčky, dymnivky, podléšky... člověk tam ztratí až hlavu.

A jak se to snažíme ještě všechno zaznamenat, člověk mnohdy neví, co má dělat dřív, jestli se kochat, anebo fotit a užívat si kouzlo té

chvíle. Já jsem za to strašně vděčná, že mě vlastně prarodiče přivedli k lásce ke květinám a výletům.

Jde tedy konkrétně říct, pro co si jdete na vrchol kopce?

Věra: Určitě pro energii, kterou tam získáváme, pro ten duševní klid a rovnováhu, zážitek, který se později přetaví do vzpomínky. No a nakonec je z toho fotografie a nebo možná i leták, který získá cenu a máme z něj radost. Takový bonus k tomu všemu.

Veronika: Tak já si na kopec chodím pro klid, pro ty výhledy, radost a načerpat energii. Vlastně mě neodradí žádné počasí. Ať už jdu s někým z přátel, nebo tam potkám náhodné kolemjdoucí, vždy je to příjemné setkání. Se spoustou z nich jsme se takhle spřátelili a potkáváme se tam opakovaně.

Závěrem bychom určitě chtěli slyšet, jaké plány máte do budoucna, které kopce vás čekají, které jste spolu ještě nenavštívily?

Veronika: Rády bychom vyjely i mimo Středohoří, v plánu je již nějaký čas Ještěd, slovenské hory, ale stále něco plánujeme a času není úplně tolik, kolik bychom si přály. Ale já bych strašně se chtěla vlastně v rámci toho Slovenska vrátit na Štrbské pleso, kde jsem byla

jako dítě, takže doufám, že Věrka mojí volbu schválí.

Já bych úplně závěrem moc ráda poděkovala za vaši propagaci nejenom lounské části Středohoří, za spolupráci s vámi a čtenáře bych ráda upozornila na to, že výsledkem naší spolupráce není pouze leták a tento rozhovor, ale součástí našeho sortimentu je také set pohlednic Věry Drápalové, který bude během léta 2023 rozšířen také o několik pohlednic s fotografiemi Veroniky.

Celý rozhovor si také můžete pustit formou podcastu, který je umístěn na webu www.louny.eu či v odkazu QR kódu.

Denisa Hart, Infocentrum Louny

Foto: Petra Hauserová

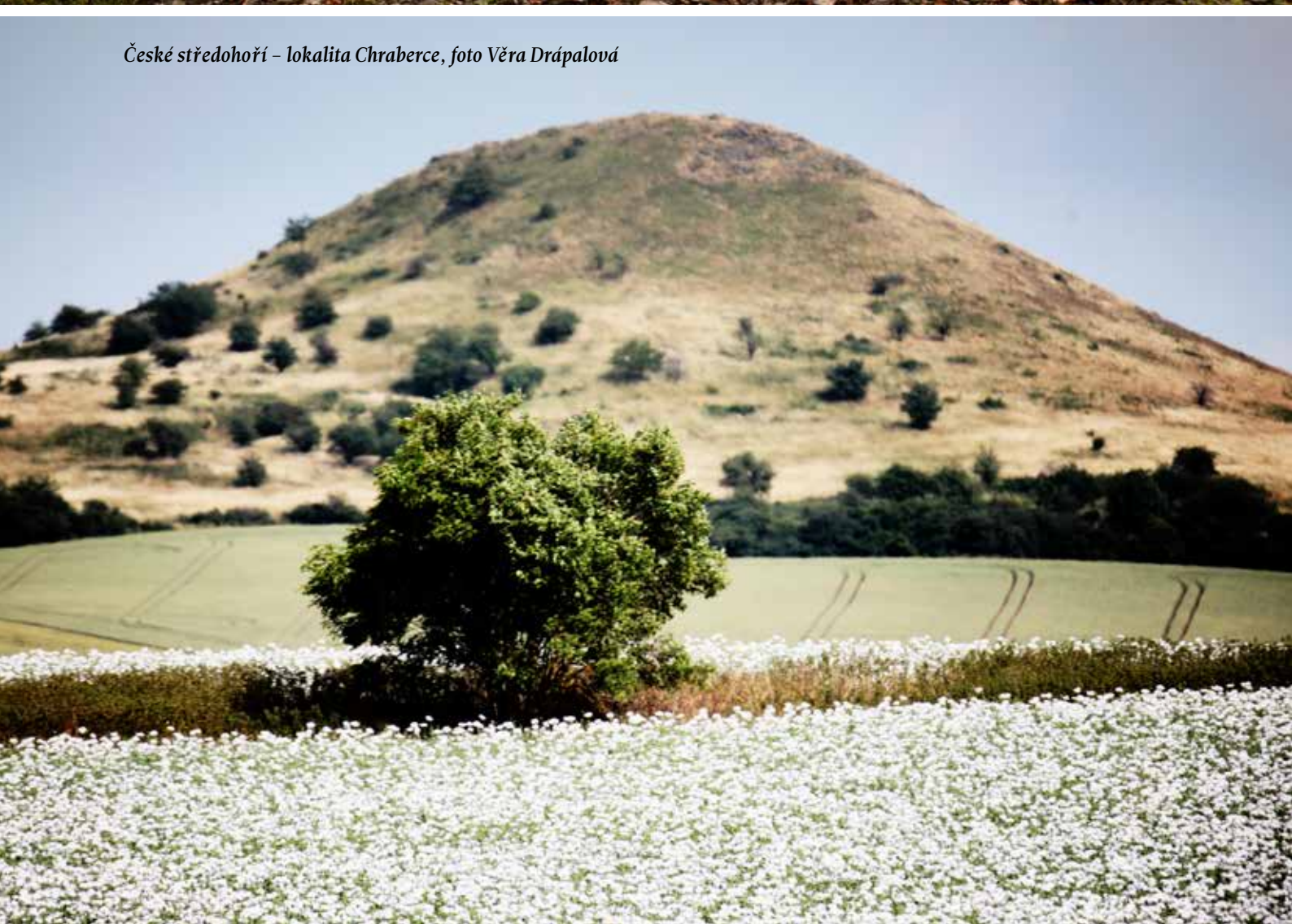
a archiv obou fotografek

České středohoří objektivem našich fotografů

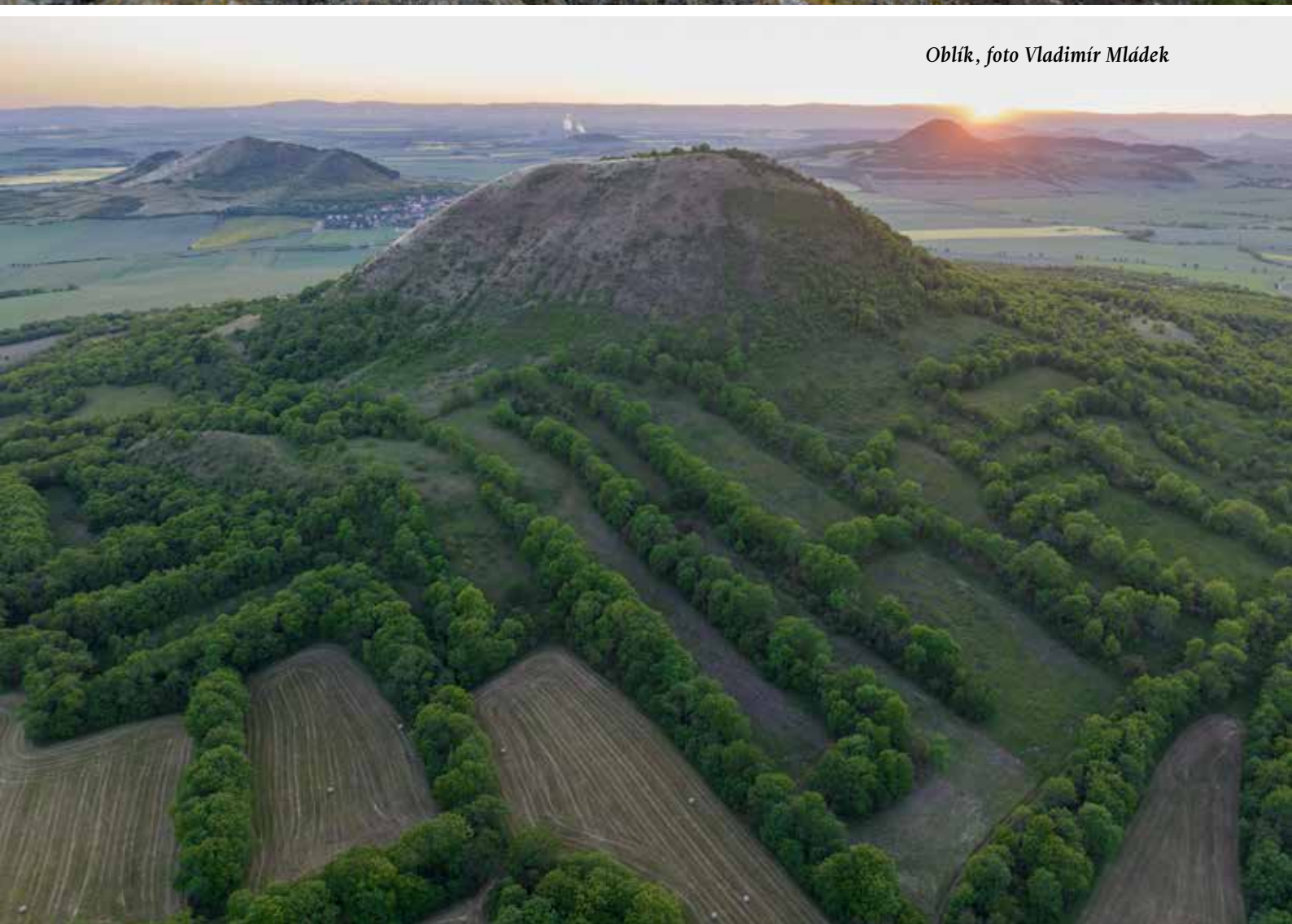
České středohoří, foto Veronika Krdlík

České středohoří – lokalita Chraberce, foto Věra Drápalová

Holý vrch u Hlinné, foto Veronika Králík

Oblík, foto Vladimír Mládek

Přijedte na *Pátek*, klidně i mimo pátek

Zámeček Pátek je dominantou a chloubou vesnice Pátek, která se nachází necelých pět kilometrů severozápadně od Peruce. Na první pohled je zcela nenápadný a nehledá se snadno, protože je umístěn uprostřed hospodářského dvora, u kterého je také možné parkovat a jeho předním traktem projít k samotnému zámku. Dnešní zámek Pátek je původně renesanční letohrádek ve stylu italské vily z roku 1544, později barokně upravený a obklopený již zmiňovaným hospodářským dvorem. Zámek je položený na zvýšeném břehu nad řekou Ohří, s výhledem na České středohoří, jak je patrné zejména při velmi fotogenických leteckých snímcích areálu.

Zámecká expozice je přístupná o víkendech (a také o pátcích) od března do listopadu, od června do srpna pak (mimo pondělí) denně. Mimo hlavní expozici jsou v areálu další samostatné, volně přístupné prohlídkové prostory – výstava papírových modelů hradů a zámků nad průjezdem do dvora a recesivní Muzeum husitského hejtmána Alšíka Škrpy, umístěné v bývalé šatlavě. V zámecké zahradě je možnost rýžování českých granátů, posezení s výhledem na řeku či prostor s grilem a udírnou. Před zámkem se nachází dětské hřiště a také denně otevřený hostinec Hela s širokou nabídkou jídel...

V areálu zámku a hospodářského dvora je po domluvě s velmi přívětivým kastelánem možné bivakovat, stanovat či zaparkovat karavan, postupně se buduje i jednoduché ubytování pod střechou.

Kulturní program na zámku probíhá takřka celoročně, od června do začátku září zde hraje téměř každou sobotu živá hudba (country, rock, blues, rock and roll), o prázdninách jsou zde navíc programy pro děti.

Historie Pátku

První písemná zmínka o Pátku je z roku 1196 – tehdy majitel vsi Milhost daroval Pátek vznikajícímu klášteru v Mašřově. Založení kláštera se však nezdařilo a Pátek později připadl (neznámo jak) klášteru strahovskému, kterému v té době již patřily okolní vsi (Radonice, Stradonice, Kýstra, Levousy). Pravděpodobně Řád premonstrátů na Strahově založil na nevysokém ostrohu nad řekou Ohří tvrz, poprvé písemně zmiňovanou roku 1374. Pozdější majitel, Jan IV. Popel z Lobkovic pak tvrz přestavuje na renesanční zámek a v areálu tvrže nechá vystavět letohrádek (1544). Zámek neznámo jak zaniká a letohrádek je za nových majitelů, rodu Ditrichštejnů, přestavěn do barokní podoby. Nedlouho poté (1710) se pátecké panství navrácí do rukou dřívějších majitelů, Řádu premonstrátů na Strahově. Dnes je zámek majetkem městyse Peruc.

Pověst: Pátecký poklad

Ve sklepech pod starou myslivnou je údajně ukrytý poklad. Dříve tu stával ženský klášter premonstrátek. Za třicetileté války tudy táhlo vojsko s uloupenými poklady a značnou část pokladů zanechali vojáci ve zdejších klášterních sklepeních. Jeptišky k pokladům přidaly zlatou monstranci a zlatou kvočnu s dvanácti kuřaty. Poklad prý hlídají duše zemřelých jeptišek dodnes. Někdy je dokonce v podzemí slyšet tajemné klepání, jak kvočna svolává svá kuřata.

Příběh z kronik:

Jak Pátečtí propili les

Když byla roku 1848 zrušena roba, byla u toho všeho veliká radost mezi selským lidem, jež byla tím větší, že vrchnosti přidělovaly a rozprodávaly obcím určité části panského polního a lesního majetku. Také obce Pátek a Radonice, jež patřily k panství strahovskému, měly být poděleny částmi lesa, který ležel na jih od Pátku, směrem k Peruci. Komise, k tomu účelu vyslaná, sešla se v Pátku ve dvoře

a radila se. Občané radoničtí, aby o nic nepřišli, sebrali se, šli rovnou k lesu a tam čekali. Pátečtí naopak čekali ve vsi, až půjde komise ze dvora. Trvalo to dlouho a proto, aby si zkrátili dlouhou chvíli, zašli do vinopalny (nynější obydlí zahradníka velkostatku) a čekali tam, až se „páni“ uradí a půjdou. Každý si poručil pálenky a zpívající vesele, zapomněli na komisi a les. Komise zatím zadní částí dvora odešla k lesu a tak Radoničtí dostali les celý a na Pátecké nezbylo nic.

Statek Oblík: luxusní ubytování v srdci Českého středohoří

Znovuotevřený Statek Oblík svým hostům nabízí zbrusu nově vybudované a impozantní spa a wellness, špičkovou kuchyni založenou na potravinách z lokálních zdrojů či prostory bývalé sýpky přestavěné na originální multifunkční stodolu. Na co konkrétně se můžete v letní sezoně těšit, na to jsme se ptali Food & Beverage Managera Milana Čepáka:

Proč při výběru víkendového pobytu nebo dovolené zvolit Statek Oblík?

Už jen ubytování v našich deluxe pokojích a suites je zážitek sám o sobě. Na nádvoří je k dispozici zahradní gril, speciality z něj si můžete vychutnat třeba u venkovního bazénu při západu slunce. Pro ty, kteří milují pravou venkovskou atmosféru, je to to pravé. Nejen děti jistě ocení místní farmu, na které je možné navštívit ovce, koně nebo krávy. Okolí je ideální též na cyklistiku, projížďky na koních či nordic walking.

K tahákům od letoška patří spa a wellness, které jste nově vybudovali. Jaké možnosti relaxu nabídnou?

Na vzniklé wellness jsme náležitě pyšní, jelikož díky dostatku přírodního světla jste během pobytu v něm stále ve spojení s přírodními krásami

okolí. Úchvatné výhledy mají kromě fyzického odpočinku také pozitivní dopad na psychiku. Tu jsme schopni podpořit i meditačními seancemi či

lekceci jógy v hlavním vzdušném prostoru našeho spa. Pro jednotlivce či páry nechybí relax v podobě vířivých van či masáží.

www.statek-oblik.cz

Hosty přivítáte také zbrusu novou restaurací. Na jakou kuchyni lákáte klienty? Co vy osobně byste doporučili?

Postavili jsme zkušený tým, jehož cílem je maximální využití lokálních zdrojů a reflektování sezonnosti. Kombinace prémiové české a mezinárodní kuchyně se zpracováním zeleniny, drůbeže, zvěřiny a sladkovodních ryb z vlastních zdrojů či místních farem. Výroba vlastního sýra, medu či pěstování hub doplní maximální pocit autentičnosti pro naše strávníky. Jinými slovy, nechceme stavět na tradičních jídelch typu smaženého řízku, naše filozofie je trochu odlišná. Na letním menu se těším zejména na jehněčí speciality přímo z naší farmy. **mm**

Prezentace Galerie Benedikta Rejta v Lounech

Galerie Benedikta Rejta v Lounech vznikla v 60. letech minulého století a disponuje unikátní sbírkou moderního a konstruktivistického umění včetně děl lounských malířů Zdeňka Sýkory, Vladislava Mirvalda a Kamila Linharta. Galerie byla důležitým aktérem vývoje výtvarné tvorby v České republice a díky svým výjimečným sbírkám i budově je to instituce s evropským přesahem.

Na první pohled jednoduchá stavba galerie, která vznikla rekonstrukcí barokního pivovaru, ve své jedinečné architektonické kompozici skrývá původní dispozice pivovaru, klenby a pilíře s hrubým kamenem i výhled na krajinu českého Středohoří a řeku Ohře. Harmonické spojení historie, současnosti a nadčasového přístupu architekta Emila

Příkryla a jeho kolegů bylo nominováno na Evropskou cenu za architekturu – Mies van der Rohe Award.

Velkolepá, leč minimalistická výstava Krása je součástí ambiciózního projektu, který klade důraz nejen na vizuální umění, ale také na smyslové zážitky a duševní zdraví.

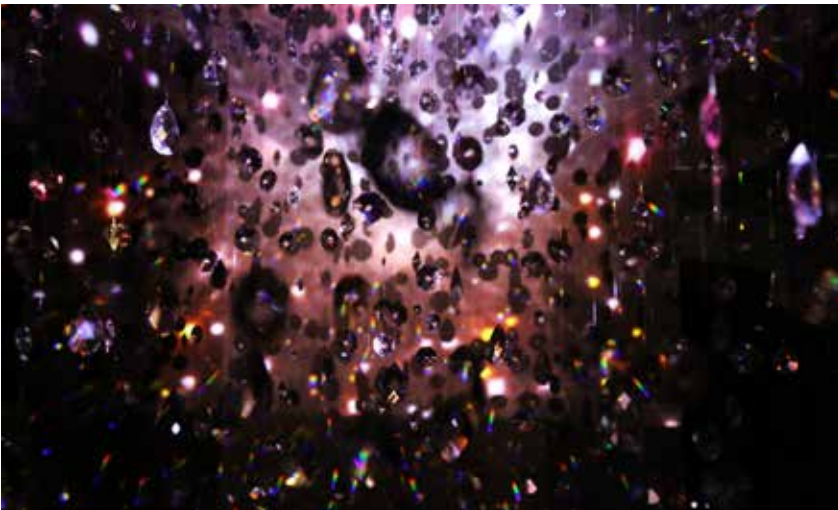
Meditativní instalace pro všechny smysly ve spolupráci s Národním ústavem duševního zdraví přistupuje k zažití pocitu krásy jako k jednomu z možných nástrojů péče o duševní zdraví. Důležitým elementem výstavy jsou také vůně, které se rozpínají prostorem výstavy a společně s vystavenými objekty působí na diváka – na mysl i niterné rozpoložení.

Mezi zastoupenými umělci najdete představitele současné výtvarné scény Jindřicha Zeithammla, Kamilu Ženatou, Jakuba Nepraše, Adama Kašpara a Ladu Semeckou. Dále uvidíte gotickou Madonu ze Svěrázu nebo vybraná díla ze sbírek GBR jako je Emil Filla, Olga Karlíková, Karel Škréta a další.

Výstavu doplňuje bohatý doprovodný program plný tance v koprodukcí s Tanec Praha, koncertů nebo workshopů pro dospělé i ty nejmenší.

*Zaujala vás galerie?
Navštivte ji út-ne 10-18h, webové stránky www.gbr.cz nebo její sociální sítě.*

Krušnohoří

– turistický ráj na dosah ruky

Krušné hory, jejichž silueta je z dálky viditelná, nabízejí vyžití všem fanouškům zimních i letních sportů, turistům, rodinám s dětmi, cyklistům, milovníkům přírody a historie, ale také těm, kteří dávají přednost oddechu v místech, kde za celý den téměř nenarazíte na živou duši. Krušné hory jsou zkrátka krajinou s příběhem, kde si každý najde to své. A navíc jsou tak blízko! Neváhejte a navštivte dlouho opomíjené pohoří, které leží jen několik desítek minut cesty autem Z LOUN. A na co se v Krušných horách můžete těšit?

Přivítají vás moderní skiareály, ale také desítky kilometrů strojově upravovaných stop pro běžecké lyžování. V letních měsících můžete využít krušnohorskou cyklistickou magistrálu, protkanou mnoha malebnými hospůdkami a kiosky. Můžete se vydat na pěší túru a navštívit některou z hornických památek, které jsou zapsány na prestižní seznam UNESCO. Můžete navštívit proslulé lázně, nebo luxusní wellness resorty. Vychutnáte si také gastronomické zážitky zdejší kuchyně, kterou nabízí nejedna stylová restaurace.

Můžete se oddávat koupání v přírodních koupalištích, rybnících, nebo bazénech!

V Krušných horách zkrátka můžete dělat vše, po čem vaše srdce touží! Těšíme se na vás!

Štěpán Javůrek, ředitel
foto: **Andrea Pfeifferová**

KRUŠNOHOŘÍ
ERZGEBIRGE

Turista a fotograf *Karel Goszler*

Karel Goszler se narodil 12. prosince 1865 v Březně u Postoloprta jako nejmladší z osmi dětí. Na svět přišel s tělesnou vadou, přesto se s tímto hendikepem dokázal výborně vyrovnat. V Lounech působil postupně v několika bankovních ústavech, až nakonec zakotvil na dlouhá léta v Občanské záložně, kde se vypracoval až na náměstka ředitele.

Fotografie členů Kroužku fotografů amatérů, který působil při lounském odboru Klubu českých turistů. Uprostřed sedí bývalý starosta Loun a zároveň druhý předseda místního KČT MUDr. Josef Frotzel, napravo s fotoaparátem stojí Karel Goszler.

Byl velkým vlastencem a činorodým člověkem. Jeho jméno nalézáme v zápisech ze Sokola, Občanské besedy nebo Sadašského spolku, ale nejdůležitější roli sehrál v Klubu českých turistů. Byl turistou tělem i duší. Stál u zrodu lounského odboru v roce 1894 a velmi aktivně se zapojil do spolkového dění. Koncem roku 1897 byl zvolen členem výboru a zároveň se stal na dlouhá léta jednatelem. Podílel se na vybudování turistické chaty na Červeňáku. V roce 1916 se stal předsedou klubu a provedl její neklidnou dobou první světové války. Od roku 1923 vykonával funkci náměstka předsedy. Nakonec byl jmenován čestným předsedou.

Byl jedním z neaktivnějších turistů, tzv. šlapáků. Byl častým pořadatelem výletů a stal se také jedním z prvních značkařů. Fotografování Karel Goszler miloval. Chodil s fotoaparátem a těžkými skleněnými deskami, na nichž zachytil mnohá dnes již zmizelá zákoutí. Nejstarší snímky pořizoval již po roce 1890. V roce 1896 spoluzaložil a dlouhá léta vedl Kroužek fotografů amatérů, jehož členové zachycovali krásy našeho kraje. V Goszlerově pozůstalosti se zachovalo bezmála 1 000 skleněných desek. Některé snímky mistrně koloroval. Měl rád nové věci a nebál se experimentovat. V létě 1909 vytvořil nejstarší barevnou fotografii v Lounech, tedy o více

Hotel Koruna na náměstí byl centrem lounské turistiky a místem, odkud se vyráželo na výlety. Pokud na hotelu visel praporek, výlet se pořádal, v případě jeho stažení bylo již dopředu rozhodnuto o zrušení akce. V hotelu byla i studentská noclehárna.

Lounští turisté při výletu na hrad Košťálov. Malebná zřícenina se nachází na dominantním skalnatém čedičovém suku. Hrad v roce 1422 odolal i obléhání husitského vojska.

Velmi zajímavý snímek zachycující dnes již zaniklý židovský hřbitov na Mělcích. Ten byl založen v roce 1680 a byl využíván až do roku 1866. Goszler jej vyfotografoval na počátku 20. století. Dnes již svah Mělců takto neznáme, neboť byl v roce 1931 zalesněn.

než třicet let dříve než vznikla dosud nejstarší známá barevná fotografie našeho regionu.

Goszler uměl nejen výborně zachytit náš kraj na fotografiích, ale svou lásku k přírodě dovedl vyjádřit i písemně. V roce 1926 založil časopis Turistický obzor, který se záhy přejmenoval na Věstník Klubu čl. turistů, odbor Duchcov-Louny-Most. Byl rovněž jedním z autorů Průvodce po Lounsku, který vyšel krátce po vzniku československé republiky. Zemřel 14. června 1936 a je pochován na lounském hřbitově. V roce 2013 byl přijat do Síně slávy turistů Ústeckého kraje a v roce 2022 se stal jako první občan našeho města členem Síně slávy české turistiky. Jeho odkaz jej řadí mezi výjimečné fotografy naší historie.

Pohled na Louny od jihu kolem roku 1892. Foceno z místa nedaleko dnešního Tyršova náměstí. Poděbradova ulice tehdy ještě nestála. Zajímavý je zvlněný reliéf krajiny, který dnes již nespatříme.

Turisté na vlakové zastávce Slavětín nedlouho po zprovoznění lounsko-libochovické dráhy v roce 1902.

V Oblastním muzeu v Lounech nyní probíhá rozsáhlá výstava Ztracený svět na snímcích Karla Goszlera – Lounsko a turistika před 100 lety. Uvidíte zde 136 velkoformátových černobílých, kolorovaných i barevných fotografií. Seznámíte se s počátky lounské turistiky a uvidíte zaniklé stavby či proměňující se krajinu. Prohlédnete si mimo jiné i Goszlerovy vlastní fotoaparáty nebo exponáty zapůjčené z Národního muzea. Na památku si můžete odnést speciální číslo Svobodného hlasu, věnované Karlu Goszlerovi nebo si můžete zakoupit pohlednice s reprodukcemi jeho fotografií. Kurátorem výstavy je Martin Vostřel, spoluautory jsou Bořek Zasadil a Martin Wágner. Těšíme se na Vás!

Autor: **Martin Vostřel**

Hrstka statečných lounských šlapáků vyrazila zdolat Milešovku. U rozcestníku se dozvěděli, že do Milešova je to jen 2,7 kilometru, ale do Lovosic přes Velemín je to přes 12 kilometrů.

Loučí se s Vámi Karel Goszler. Tento snímek zařazoval na závěr svých promítání.

Město Louny si Vás dovoluje pozvat na 18. ročník městských letních slavností pro celou rodinu

Hlavní hudební scéna

Superkus – letošní ročník slavností zahájí místní – bubenická skupina žáků Základní umělecké školy v Lounech.

The Atavists – česká rocková kapela, která vznikla v roce 2014 a velmi rychle si našla své místo na české hudební scéně, zejména díky svým energickým vystoupením a frontmanem, který zaujme svým barytonem v hrdle a ničivými kytarovými linkami.

Barbora Poláková – zpěvačka a herečka Bára Poláková je pětinašobnou držitelkou hudebních cen Anděl, které jí přinesla obě její dosavadní alba. Je autorkou či spoluautorkou textů i hudby a autorkou většiny námětů svých videoklipů. V posledních letech je doma spíše na hudebních než divadelních pódiiích.

David Kraus – je tak trochu zpěvák, skladatel, textař, herec, kreslíř... zkrátka kreativní duše. Dříve působil v kapele Laura a její tygři a poté sestavil svou vlastní kapelu, která funguje dodnes jako Kapela Davida Krause.

Faksimile – šestičlenná kapela z Loun, do jejíhož repertoáru patří hity české i světové hudební tvorby.

Paislye Petroleum – bluesrocková kapela z německého partnerského města Zschopau.

Fast Food Orchestra – Fast Foodi jsou sedmičlenná kapela – nomádi tuzemských i zahraničních dálnic rozvážející reggae a ska rytmy po klubech a festivalech již od roku 1998.

The Silver Spoons – The Silver Spoons jsou jednou z mála anglicky zpívajících českých kapel, které jsou v současnosti na očích veřejnosti. Kapela je složená ze členů různých národností, vznikala v Lounech, kde frontman studoval na střední škole.

Adam Ďurica – aktuálně jeden z nejpopulárnějších slovenských sólových zpěváků, jehož začátky jsou spojeny s prvním ročníkem

soutěže „Slovensko hledá SuperStar“. V Lounech zahraje hity jako např. Nel’utujem, Mandolína, Zatančuj si so mnou, které můžete slyšet každý den z rádií.

Country scéna

Makovec – oblíbená country skupina z Chomutova.

Miroslav Paleček – Populární písničkář, zpěvák a kytarista.

Bag of Potatoes – Irské písně v podání lounské skupiny.

Pacifik – Legenda české folkové a country scény působící od roku 1971.

Průvan – Oblíbená country skupina ze Žatce.

COP – Bluegrassová stálice, v letošním roce slaví 45 let na scéně.

Doprovodný program

Slide – celodenní zábava pro malé i velké. Vezměte si plavky a přijďte si užít jízdu na bláznivé mokré nafukovací skluzavce, která bude připravena nedaleko letního cvičiště.

T-Mobile dračí lodě – tradiční závody dračích lodí na 240 m dlouhé trase na řece Ohři. Dej si dohromady minimálně šestnáctičlennou posádku a přihlas se do závodu smíšených posádek a vyzkoušej si jízdu v dračí lodi.

Měsíční princezna – pohádka o princezně, která z měsíce sestoupila na zem a zase se vrátila zpátky je v Japonsku tak známá, jako u nás Popelka. V chůdahlím podání je Měsíc představován akrobatickým

závěsným kruhem. Takřka jedinou další rekvizitou je prastará asijská žonglérská hračka jménem diablo. **Živly - Elementálové** – překrásné chůdové kostýmy, monumentální země, hravá voda, vášnivý oheň a moudrý vzduch. Obří postavy budou procházet mezi vámi při návštěvě hudební scény na Mírovém náměstí.

Romeo a Julie – slavná tragédie odehraná partou potulných kejklířů a cirkusáků. Střídají se humorné výstupy kejklířů se scénami z Romea a Julie. Celá tragédie je odehrána pomocí závěsné akrobacie na šálách, žonglování, párové akrobacie a tance.

Kejklířská romance – Romantika mezi kejklíři? To je doslova žonglování s ohněm! Rozverná poliční show plná párové akrobacie, žonglování a mnohých ohnivých kousků.

Škola žonglování – kejklíři přivezou hromadu žongléřských a naučí s nimi jak děti, tak dospělé. Pro ty nejmenší bude na místě slon a chobotnice – házení či navlékání kroužků. Zkrátka zábava pro celou rodinu.

Noční cirkus – příběh o pochmurném černobílém cirkusu, který k životu probere dívka v červeném. Ta na svou stranu postupně získá panenku, smutného klauna, ta-nečníky, žongléry, siláka, mladého akrobata, zebra a nakonec i zlého principála.

Letní lounské vábení – 18. ročník

11.–13. srpna 2023

„Předvábení“ – 9. srpna 2023 – Sázka na zlato – promítání filmu v amfiteátru na výstavišti

Pátek 11. srpna 2023

Hlavní hudební scéna – Mírové náměstí
 16.30 – Superkus
 17.00 – zahájení slavností vedením města
 17.30 – A Bag of Potatoes
 19.00 – The Atavists
 20.30 – Barbora Poláková
 22.30 – David Kraus
 *Programem provází Petr Říbal

Sobota 12. srpna 2023

Hlavní hudební scéna – Mírové náměstí
 15.00 – Faksimile
 17.00 – Paisley Petroleum
 18.30 – Fast Food Orchestra
 20.00 – The Silver Spoons
 22.15 – Adam Ďurica
 * Programem provází Petr Říbal

Folk & country scéna – výstaviště – amfiteátr
 15.00 – Makovec
 16.00 – Miroslav Paleček
 17.30 – A Bag of Potatoes
 19.00 – Pacifik
 20.30 – Průvan
 22.00 – COP

Doprovodný program

08.30 až 12.00 – trénink posádek závodu **T-Mobile Dračích lodí** – Veslařský klub Ohře
 09.00 až 20.00 – **Slide** – jízda na mokré skluzavce – Rybalkova ulice
 12.00 – **T-Mobile Dračí lodě** – Veslařský klub Ohře
 15.00–15.30 **Měsíční princezna** – závěsná akrobacie – prostranství u Vrchlického divadla
 16.00–16.45 **Romeo a Julie** – závěsná akrobacie – prostranství u Vrchlického divadla
 17.00–17.30 **Škola žonglování** – prostranství u Vrchlického divadla
 17.00–18.00 **Elementálové** – obří postavy živlů na chůdách – Mírové náměstí
 20.30 – **průvod v čele s živly** – oheň, voda a vzduch dovedou zájemce k nočnímu cirkusu – od radnice k nočnímu cirkusu „Na Široké“
 21.00–21.30 **Kejklířská romance** – pouliční show plná párové akrobacie – „Na Široké“
 21.30–22.30 **Noční cirkus** – ohňové akrobatické divadlo s doprovodnou hudbou – „Na Široké“

Neděle 13. srpna 2023

14.00–18.00 – **Děti V-Pohybu** – relaxačně-sportovní odpoledne pro děti na lounském výstavišti – orientační běh, soutěže, skákací hrad, nafukovací překážková dráha, malování na obličej, navlíkání korálků, malování, diskotéka
 15.00 až 18.00 – **Tančírna** – Lounská třináctka – pavilon Josefa Fouska výstaviště v Lounech

„Povábení“ – 20. srpna 2023 – Trojúhelník smutku – promítání filmu v amfiteátru na výstavišti

KÚ

*vstup zdarma

www.lounskevabeni.cz

*změna programu vyhrazena

Městské informační centrum v Lounech

V sezoně 2023 jedeme naplno

Infocentrum Lounech je krom svého tradičního zařazení mezi akreditovaná turistická informační centra společnosti ATIC, již několik let také pravidelným pořadatelem řady kulturních akcí.

Kromě tradičního adventního Rozsvícení vánočního stromu a akce Městem chodí Mikuláš pro vás pořádáme také akci Kopečková a točená, která příjemným způsobem rámuje první školní den nejen malým prvňáčkům, ale všem menším dětem, které ji navštíví. Partnerem a sponzorem akce je cukrárna Fragoloso, výrobce neodolatelné řemeslné domácí zmrzliny.

Po celou turistickou sezonu probíhá také seriál akcí Káva a muzika v centru, situovaných na Mírové náměstí do prostoru u mariánského sloupu. Každý první pátek v měsíci zde můžete odpoledne či v podvečer posedět u dobré kávy, míchaných nápojů či domácích limonád a poslechnout si pouliční muziku. Partnerem letošního druhého ročníku akce je místní kavárna Mafe, která sídlí v České ulici, na části koncertů se podílí ZUŠ Lounech.

Tradiční akcí jsou také Velikonoce v Lounech, při které si děti vyzkouší velikonoční zvyky, různé techniky malování kraslic, plení pomlázky, či se potěší s živými zvířátky býloževské farmy Archa Noemova.

Vrcholem sezony je pak akce Centrum žije!, již zavedené víkendové lákadlo do centra města, které vzniklo z popudu vedení infocentra a místní kavárny a baru Deja vu. Z původní spolupráce infocentra na hudebním doprovodu akce Lounský food festival postupně vzniklo spojení těchto dvou událostí tak, aby kromě gastronomických požitků vítalo Mírové náměstí také rodiny

s dětmi, které zažijí odpoledne s divadlem, hudbou, atrakcemi jako malování na obličej či soutěže s maskoty z oblíbených pohádek, fotokoutek apod. Letošní ročník, pořádaný v sobotu 24. června, provázela nejen bohatá účast návštěvníků, ale také velmi příjemné slunečné počasí. Na podiu se vystříдалo Hudební divadlo Hnedle Vedle, Aliska a zajišci Hopy Hop, Hanka Kynychová a její motivační program cvičení s dětmi, kapely Chillí Papas, Ogee a Petr Lüftner a Petri, duo Le Rou, průvodcem programu byl pak moderátor Radek Jirgl.

Součástí provozu infocentra je také expozice chrámu a věže Sv. Mikuláše, ve které si můžete prohlédnout nejen interiér kostela s jedinečným dřevěným oltářem, ale také kostru stanových střech kostela, systém zavěšení pěti kostelních zvonů a byt hlásného. Z ochozu věže pak pohlédnete na centrum města a blízké kopce lounské části Českého středohoří.

Zavítejte, těšíme se na vás

vyhlídková věž
**CHRÁMU
SV. MIKULÁŠE**

OTEVŘENO st 12 - 17 hod
čt - ne 11 - 17⁰⁰ hod

VSTUPNÉ:

Plně 50 Kč
Snížené
(dítě, student,
senior, ZTP) 30 Kč
Rodinně 100 Kč

415 621 102
info@mulouny.cz
www.louny.eu

pokladna v chrámu

Děja v u cafe 6 bar a Infocentrum Louny uvádí

CENTRUM

ODPOLEDNE
(NEJEN) PRO
RODINY
sobota 24. června 2023

20

23

**KÁVA
A MUZIKA
V CENTRU**

INFOCENTRUM
LOUNY
A
PARTNEŘI
VÁS ZVOU
NA
ŽIVÁ HUDEBNÍ
VYSTOUPENÍ
U MARIÁNSKÉHO
SLOUPU

STŘÍPKY Z MĚSTA

RADNICE OCENILA NEJLEPŠÍ LOUNSKÉ ŽÁKY

37 nejúspěšnějších žáků lounských škol ocenilo město Louny v pondělí 12. června v zasedací síni radnice. Při slavnostním odpolední předali dětem diplom a dárkovou tašku starosta Milan Rychtařík a radní pro školství Milan Čermák. Smyslem ocenění je motivovat žáky, odměnit jejich píli a upevnit v nich sounáležitost s městem. „Chceme-li děti směřovat správným směrem, podpořit je ve vzdělávání, měli bychom ocenit každý úspěch, kterého dosáhnou. Máme zde sportovce, šikovné děti, které ve dle reprezentace města zvládají i školu a dosahují vynikajících studijních výsledků. Jsou vzorem pro ostatní. Děkuji také jejich učitelům,“ řekl radní pro školství Milan Čermák.

VERNISÁŽ VÝSTAVY NEJLEPŠÍCH PRACÍ 1. ROČNÍKU VÝTVARNÉ SOUTĚŽE

Přijďte se podívat na Vernisáž výstavy nejlepších prací 1. ročníku výtvarné soutěže „Chrám svatého Mikuláše v Lounech ve výtvarné tvorbě.“

Porota měla velmi nelehký úkol. Vybírala ty nejlepší práce z téměř 300 výtvarných prací od nejmenších dětí předškolního věku až po dospělé. Z nejlepších prací bude sestavena kolekce pohlednic. Výstava v prostorách chrámu svatého Mikuláše v Lounech potrvá do konce září 2023.

LOUNY OBSADILY 3. MÍSTO V SOUTĚŽI „SKLENĚNÁ POPELNICE“

Soutěž „Sklenná popelnice“ každoročně vyhlašuje Ústecký kraj ve spolupráci se společností EKO-KOM, a. s. Své třídičské síly v něm měří všech 352 obcí kraje, zapojených do systému EKO-KOM. Soutěž byla, stejně jako v minulých letech, rozdělena do čtyř kategorií – obce do 500 obyvatel, obce nad 501 obyvatel, v další kategorii se pak utkaly městysy do 3 500 obyvatel a v poslední kategorii měřila své třídičské výsledky města nad 3 500 obyvatel. Za rok 2022 se město Louny v kategorii města nad 3 501 obyvatel umístilo na 3. místě. Za město Louny si převzali ocenění starosta Milan Rychtařík a vedoucí odboru správy majetku Petra Kotková. Spolu s oceněním Město Louny obdrželo šek na finanční hotovost ve výši 15 000 Kč.

MOBILNÍ ROZHLAS MUNIPOLIS

Město Louny spustilo novou informační službu pro své občany.

Zaregistrujte se do MUNIPOLIS a dostáváte důležité informace z našeho města formou SMS, e-mailů nebo zpráv do aplikace.

Registrace: www.munipolis.cz nebo na Městské úřadě Louny.

- Upozornění na krizové situace
 - Informace o dopravních uzavírkách, odstávkách vody, elektřiny apod.
 - Pozvánky na kulturní a sportovní akce
 - Novinky z města
 - Rozhodování v anketách
- Služba MUNIPOLIS je pro občany zdarma.

V LOUNECH SE OTEVŘELY DVĚ PŘÍPRAVNÉ TŘÍDY

V Lounech se otevřely dvě přípravné třídy pro školní rok 2023/2024.

Nultý ročník byl zřízen na ZŠ Prokopa Holého 2632 a ZŠ Školní 2426. Každá škola obdržela od města finanční prostředky ve výši 130 tisíc korun na pořízení pomůcek, nábytku a vybavení. Do přípravných tříd jsou přijímány děti v posledním roce před zahájením povinné školní docházky, u kterých je předpoklad, že zařazení do přípravné třídy vyrovná jejich vývoj, přednostně děti, kterým byl povolen odklad povinné

školní docházky. „Je to skvělá volba pro děti s vadou řeči, s potížemi s grafomotorikou nebo nezralostí v jedné konkrétní oblasti, dále pro hravé děti, které ještě nevydrží u soustředěné práce,“ vysvětluje mluvčí radnice Marcel Mihalik. Přípravku mohly využít také děti cizinců, děti s minimální znalostí češtiny, současně děti se sníženou schopností koncentrace, citlivé děti s obavou ze školního prostředí a děti, kterým bude 6 let krátce po začátku školního roku.

Pohled na vrchy Oblík a Brník
od Dobroměřického rybníka,
foto Vladimír Mládek

 INZERCE

ZLOUN - ZPRAVODAJ MĚSTA LOUNY

CZC.CZ | partner

WT
servis

Mírové náměstí 128, Louny

Prodej příslušenství pro **Počítače**

Pevné disky | Operační paměti | Myši, klávesnice
Kabely, redukce a spojky

Prodej příslušenství pro **Notebooky**

Nabíječky | Baterie | Myši, klávesnice | Kabely, redukce a spojky

Prodej příslušenství pro **Mobilní telefony**

Nabíječky | Baterie | Ochranná skla a fólie
Pouzdra, obaly, kryty a držáky | Kabely, redukce a spojky

Prodej příslušenství pro **Tablety**

Nabíječky | Ochranná skla a fólie | Pouzdra, obaly, kryty a držáky
Kabely, redukce a spojky

Prodej **Baterií a Akumulátorů**

Baterie do fotoaparátů a videokamer | Alkalické baterie
Nabíjecí baterie | Externí baterie - power banky

SLUŽBY PRO VÁS:

- tisk a laminace až do A3 v barvě
- studentské a množstevní slevy
- kroužková vazba, laminace
- prodej elektronických cigaret
- prodej herních kupónů
- PS4, Xbox, PaySafe card
- tisk fotografií, přání, průkazové
foto na počkání, sběrna

FOTOLAB
cewe

Servis

Počítačů, Notebooků a Mobilních telefonů

